

Hồi 483

Kỵ hổ nan hạ

Dưới ánh nắng chiều đông, Kỳ Binh hiệu dẫn đầu rẽ sóng hướng về bến Ngô Hải ở phía nam của Hải Diêm. Đi theo ngoại trừ tám chiếc Song Đầu hạm còn có năm lâu thuyền chuyên đi biển, ngấn nước sâu hơn hai trượng, cho thấy trên những thuyền này chở đầy hàng hóa.

Lưu Dự nghe báo, liền cùng chúng binh tướng xuất thành nghênh tiếp. Lúc này, ở trên bờ sớm đã tập hơn mấy trăm Bắc Phủ binh, người người đều hiển lộ thần sắc hưng phấn, nhìn thuyền đội cập bến Đại tiểu.

Đồ Phụng Tam không chờ Kỳ Binh hiệu cập bờ, đã từ trên thuyền phóng xuống bến tàu, dùng nội công phổ vào giọng nói, thét lớn: “Báo cáo Lưu soái, Phụng Tam và Văn Thanh may không nhục mệnh, vừa đánh lấy được Hồ Độc lũy, đoạt được một lượng lớn lương thảo và công cụ công thành của địch nhân”.

Lưu Dự còn chưa có cơ hội hồi đáp, thì binh tướng tụ tập ở bến tàu đã hò hét vang trời, vui mừng như nắng hạn lâu năm trời bỗng đổ mưa rào.

Lưu Dự thầm khen hay.

Đồ Phụng Tam chơi chiều này rất đẹp, cho thấy y là người hiểu rõ lòng người. Sau khi y công hãm được Hồ Độc lũy, liền không ngừng đốc suất thuyền đội vội vàng quay về, vừa tiện báo tin tốt lành, vừa làm phấn chấn sĩ khí của quân đội ở Hải Diêm.

Không có khí giới và công cụ chuyên dụng dùng để đánh Hải Diêm, Thiên Sư quân tạm thời vô kế khả thi đối với Hải Diêm, để cho quân đội Hải Diêm có thời gian và không gian để nghỉ ngơi.

Quân phòng thủ cửa và tường thành nghe được tiếng reo hò hoan hỉ ở bên ngoài, liền đoán đã phát sinh chuyện gì, nên cũng reo hò trợ uy. Trong thành ngoài thành rộn tiếng hò reo, khiến người người sôi trào nhiệt huyết.

Đồ Phụng Tam đến trước mặt Lưu Dự, Lưu Nghị và các tướng lĩnh, ung dung nói: “Bọn ta đứng vào giữa giờ Sửu và giờ Dần phát động công kích vào Hồ Độc lũy, địch nhân trong lúc bất ngờ nên không sao chống được, bỏ chạy tứ tán, đến tối thì toàn bộ lũy rơi vào tay chúng ta. Không biết có phải là do lão thiên gia có mắt, năm chiếc thuyền hàng của Thiên Sư

quân vẫn cứ mơ màng cập bến Hồ Độc lũy, trên đó có chứa một lượng lớn lương thực, hàng hóa, dược vật, y phục và vật dụng hàng ngày. Bọn ta thấy không có ai lo bèn thu lấy toàn bộ. Xem này, bọn ta đã mang chiến lợi phẩm đến rồi, thỉnh Lưu soái nhận lấy cho”.

Y nói rất rõ ràng mà lại lý thú nên chúng binh tướng đều phá lên cười lớn từ tận đáy lòng. Nhưng có lẽ năm chiếc hải thuyền lớn từ từ cập bến dưới ánh mắt của mọi người mới chính là thứ có thể làm nâng cao sĩ khí hơn hết thảy.

Lưu Dụ cảm kích Đồ Phụng Tam tận đáy lòng. Trước mắt, cái khiếm khuyết nhất của Bắc Phủ binh chính là quân lương và lòng tin. Chỗ xảo diệu nhất là Đồ Phụng Tam lại nhắc đến lão thiên gia, có khác nào xoay qua chỉ thẳng Lưu Dụ gã là chân mệnh thiên tử, sao không khỏi khiến mọi người phấn chấn tinh thần cho được?

Lưu Dụ mỉm cười: “Tông huynh, phiên huynh kiểm điểm thu lấy chiến lợi phẩm, sau đó vận chuyển hàng hóa vào trong thành”.

Lưu Nghị vỗ tay ra lệnh, mọi người xung quanh đều theo lời phân phó của y mà lo liệu mọi chuyện.

Lúc này, tám chiếc Song Đầu hạm diệu võ dương oai qua lại tuần tra trong vùng biển bên ngoài bến thuyền, càng làm tăng thêm khí thế của quân phòng thủ Hải Diêm thành.

Đồ Phụng Tam đến bên cạnh Lưu Dụ, thở dài: “Chúng ta không hề nhìn lầm Khoái Ân, người này đúng là tướng tài, kế hoạch công đánh Hồ Độc lũy là do một mình y đề ra, kiến lập nên kỳ công mà chỉ thương vong không tới trăm người. Chúng ta phải trọng dụng y mới được”.

Lưu Dụ hỏi: “Đại tiểu thư và Tổng đại ca sao rồi?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Bọn ta vừa nhận được tin từ Biên Hoang, họ chẳng những đã đẩy lùi địch nhân ở phía Bắc Dinh khẩu, mà còn giết được chủ soái Tông Chính Lương và phó soái Hồ Bái. Cao tiểu tử đương nhiên an nhiên vô sự, hình như còn chiếm được lòng của Tiểu Bạch Nhạn nữa”.

“Yến Phi hiện giờ đã đến Bình Thành, năm xe hoàng kim sẽ được chuyển vận đến Biên Hoang trong một thời gian ngắn. Mối nguy chính của Biên Hoang Tập đã được giải, vì thế Hoang nhân huynh đệ của chúng ta đã chuyển giao cho Khổng lão đại hai nghìn chiến mã, rồi được lão phái thuyền chuyển vận đến Hải Diêm. Đại tiểu thư và Tổng đại ca đưa thuyền tiếp ứng giữa đường để tránh cho Thiên Sư quân chặn đường cướp giật”.

Lưu Dụ mừng rỡ: “Chúng ta gặp vận may rồi, tin tốt đưa nhau truyền về từ các nơi”.

Đồ Phụng Tam tiếp lời: “Cái này chính là hết con bĩ cực đến hồi thái lai. Sự thật là sau khi chiếm được Diêm thành, chúng ta đã nắm vận mệnh trong tay, không chịu để cho người ta thao túng nữa. Tình huống bây giờ như thế nào rồi?”.

Lưu Dụ đáp: “Mới ngày hôm qua, Ngô Quận, Gia Hưng lần lượt bị hạ, Thiên Sư quân lại phong tỏa con đường đến Vô Tích, bức cho bại quân của hai thành không còn cách nào khác là phải chạy về Hải Diêm. Hiện giờ, binh lực của chúng ta ở Hải Diêm đã tăng lên tám nghìn người, Từ Đạo Phúc quả là biết cách giúp người!”.

Đồ Phụng Tam than: “Cái này gọi là trời giúp chúng ta. Từ tốc độ thất thủ của Ngô Quận và Gia Hưng, có thể thấy Bắc Phủ binh không hề có dấu chí. Sự thật là quân của Tạ Diễm vốn đã bị dồn đến tuyệt cảnh sơn cùng thủy tận, toàn là do kỳ binh của chúng ta đột khởi, cứu vớt cái thế bị sóng to chìm xuống. Có tin tức tình báo gì về Thiên Sư quân không?”.

Lưu Dụ nhìn hàng hóa đang được mọi người hào hứng vận chuyển từ năm hải thuyền lên bờ, xếp lên xe đưa vào thành, lòng dâng trào cảm giác thỏa mãn và sung sướng. Gã đáp: “Theo tin tức vừa nhận được, chủ lực của Thiên Sư quân đang đi về phương Nam dọc theo Vận Hà, sẽ công đánh Cối Kê và Thượng Ngư trong vòng tám đến mười ngày nữa. Còn đám Thiên Sư quân tiến đánh Hải Diêm vẫn chưa thấy tung tích. Quả thật là kỳ quái!”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Có gì đâu mà kỳ quái, nhất định là cánh quân này khi đang trên đường đến giúp Hồ Độc lữ thì gặp bại quân bỏ chạy ra từ đó, nên buộc phải rút về Ngô Quận và Gia Hưng, tiếp tục thỉnh cầu ý chỉ của Từ Đạo Phúc”.

Lưu Dụ mừng rỡ nói: “Theo lý là như thế!”. Rồi lại trầm ngâm: “Từ Đạo Phúc sẽ phản ứng như thế nào?”.

Đồ Phụng Tam liếc nhìn tình hình trên mặt biển, trầm giọng đáp: “Nếu như ta đoán không sai, hạm đội của Thiên Sư quân sẽ xuất hiện trên mặt biển, hủy diệt thuyền bè hiện có của chúng ta ở neo đậu ở bến thuyền, phong tỏa giao thông trên biển của chúng ta, khiến cho chúng ta không khống chế được eo biển đối diện với Cối Kê và Thượng Ngư, đồng thời cô lập Hải Diêm, khiến chúng ta không thể vận chuyển vật tư bằng đường biển được nữa”.

Mắt Lưu Dụ lóe tinh quang, bình tĩnh nói: “Vậy thì để chiến thuyền của Thiên Sư nếm mùi chiến thuật lấy ít thắng nhiều của Song Đầu hạm bên phía ta. Ngoài ra, chúng ta còn có một ưu điểm, đó là sự giúp đỡ từ trên bờ. Nếu vượt qua được cửa ải này, Hải Diêm sẽ biến thành tảng đá cực lớn sừng sững giữa biển động. Cái ngày chúng ta đánh cho Thiên Sư quân đại bại không còn bao lâu nữa đâu”.

oOo

Nhiếp Thiên Hoàn ngồi ở một bàn gần cửa sổ được đặt trong phòng, từ tầng hai ngắm nhìn cảnh mưa gió mênh mang trên mặt Động Đình hồ. Vừa lúc đó, có thủ hạ đẩy cửa bước vào bẩm báo Nhậm Thanh Thị đã đến.

Nhiếp Thiên Hoàn cho thủ hạ mời Nhậm Thanh Thị vào, rồi mời nàng ngồi trên một cái ghế đặt cạnh đó. Sau khi cửa sương phòng đóng lại, Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: “Nhậm hậu rảnh quá nên muốn động chân tay một chút chăng?”.

Nhậm Thanh Thị mỉm cười châm rượu cho y, dịu giọng nói: “Ta thật không an tâm, do đó nhân cơ hội bang chủ đến Ba Lăng liền đến đây gặp mặt”.

Nhiếp Thiên Hoàn dùng ánh mắt dò xét nàng rồi như đoán được điều gì, nên ngạc nhiên hỏi: “Nhậm hậu đang lo lắng cho Nhiếp mỗ à?”.

Nhậm Thanh Thị điềm đạm đáp: “Chính vì Nhiếp bang chủ nghĩ rằng ta không cần lo cho mình, nên đây chính là nguyên do ta lo cho huynh đó”.

Nhiếp Thiên Hoàn nhú mày hỏi: “Nhậm hậu muốn ám chỉ Hoàn Huyền sẽ hại ta chăng?”.

Nhậm Thanh Thị thở dài: “Ta đối với Hoàn Huyền quả có hận ý, tuy không đến nỗi phải càn tâu ráo máng, nhưng cũng có vài lời cần phải nói ra, tiện đó báo đáp tình nghĩa của Nhiếp bang chủ đối với ta!”.

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười: “Thỏ khôn chưa chết, thì Nhiếp Thiên Hoàn ta vẫn còn giá trị lợi dụng, Hoàn Huyền sao lại hại ta chứ?”.

Nhậm Thanh Thị u oán đáp: “Nô gia chỉ là lo cho bang chủ mà nghĩ ra ý này thôi. Bang chủ nhận thấy muốn giết bang chủ là chuyện dễ dàng hay sao? Nếu bang chủ toàn lực đề phòng thì ai muốn đối phó được với bang chủ cũng phải trả một cái giá rất thê thảm, nói không chừng là rước lấy cái họa sát thân. Nếu ta là Hoàn Huyền, nhất định sẽ chọn lúc bang chủ không nghĩ ngờ gì nhất, đánh trong lúc bang chủ không phòng bị, để còn trừ đi bớt một mối họa tâm phúc bên cạnh bọn Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham”.

Nhiếp Thiên Hoàn hừ lạnh: “Nhậm hậu coi ta là kẻ mới ra giang hồ hay sao? Ta sao lại không để tâm đề phòng Hoàn Huyền chút nào chứ? Quân đội của y toàn nằm dưới sự giám thị của ta. Y động nửa ngón tay cũng không qua được mắt ta. Hoàn Huyền muốn ám toán ta thì chỉ là rước lấy cái khổ mà thôi”.

Nhậm Thanh Thị cười khở: “Bang chủ tức giận rồi, ta có nên im miệng lại mà rút đi ngay hay không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn trừng mắt nhìn nàng một lúc, rồi lắc đầu đáp: “Ta không hề nóng giận, mà chỉ muốn báo cho nàng biết, ta luôn đề phòng Hoàn Huyền. Ta và y kết minh chỉ là lợi dụng lẫn nhau, căn bản không có chuyện đạo nghĩa gì cả. Nếu không vì có minh ước này, hôm nay ta đã chỉ có thể xưng bá ở Lương Hồ, giương mắt nhìn Đại Giang bang điều vô dương oai rồi”.

Nhậm Thanh Thị định nói nhưng ngập ngừng, cuối cùng không thốt nên lời.

Nhiếp Thiên Hoàn giục: “Xin cứ nói”.

Nhậm Thanh Thị đáp: “Trong tình huống thông thường, ai cũng khó có thể đối phó với bang chủ. Nhưng do bang chủ rời khỏi hang hùm, lỡ mà bị triệt đường về Lương Hồ, thì cũng giống như mãnh hổ rời núi, biến thành hổ xuống đồng bằng bị chó khinh nhờn. Bang chủ mình bạch ý tứ của ta không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn dịu giọng nói: “Tình huống này nhất định sẽ phát sinh vào một ngày nào đó, nhưng nhất định là không sớm hơn ngày công hãm Kiến Khang, về phương diện này ta có cách tính toán”.

Nhậm Thanh Thị lạnh lùng nói: “Bang chủ hùng tài đại lược, trong lòng đương nhiên là đã có kế hoạch, cho phép ta đoán được chăng?”.

Nhiếp Thiên Hoàn lộ ra thần sắc không tự nhiên, nhíu mày đáp: “Cứ nói!”.

Nhậm Thanh Thị nhún vai: “Khi Hoàn Huyền toàn lực công đánh Kiến Khang, bang chủ lĩnh mệnh thủ Kinh Châu, biến thành Hoàn Huyền thứ hai. Lúc đó nếu Hoàn Huyền thành công trong việc chiếm đoạt Kiến Khang, cũng mất đi cái lợi ở thượng du. Đúng không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng hỏi: “Đó là cái nhìn của Hoàn Huyền, hay là sự suy đoán của nàng?”.

Ánh mắt của Nhậm Thanh Thị lướt nhìn mưa rơi trên mặt Động Đình hồ, mơ màng đáp: “Bất luận là Đại Giang bang hay Lương Hồ bang, đều là cái gai trong lòng, cái đinh trong mắt của Hoàn Huyền. Hoàn Huyền không phải là người hữu dũng vô mưu, y mượn tay bang chủ trừ Giang Hải Lưu, thật là một bước thật cao minh. Tuy nhiên, y lại có hai khuyết điểm lớn: thứ nhất, đó là quá háo sắc; thứ hai, đó là quá đa nghi”.

Đưa đôi mắt đẹp liếc nhìn y, nàng bình tĩnh nói tiếp: “Thiên hạ ai không biết bang chủ là bá chủ hùng mạnh một phương, không dễ cam tâm thuần phục dưới tay người. Với một người quá đa nghi như Hoàn Huyền, y tuyệt không để bang chủ ngồi thu cái lợi của ngư ông.

Nếu như ta đoán không sai, sau khi hủy diệt Lương Hồ bang, Hoàn Huyền sẽ phong tỏa Đại Giang, nhưng sẽ không trực tiếp tiến đánh Kiến Khang”.

Nhiếp Thiên Hoàn lạnh lùng nói: “Nàng muốn nói lần này Hoàn Huyền sẽ yêu cầu ta tiến đánh Giang Đô à? Đó chính là phúc cho Lương Hồ bang của ta, gian kế “Dẫn xà xuất động” ấy à, ha ha! Nếu là như thế, ta sẽ dạy cho Hoàn Huyền một bài học”.

Nhậm Thanh Thị nghiêm mặt nói: “Ta có vừa nói qua, nếu bang chủ toàn lực đề phòng, người công kích huynh quả là ngu xuẩn. Công đánh Giang Đô, bang chủ có thể tiến để đánh hay lui về thủ đều giành được ưu thế cả, Hoàn Huyền sao lại dám có chủ ý đánh bang chủ chứ. Sự tình sẽ phát sinh trong khoảng thời gian sau khi tiêu diệt xong Dương Toàn Kỳ - Ân Trọng Kham đến trước khi tiến đánh Kiến Khang”.

Nàng nhẹ nhàng phân tích tiếp: “Bang chủ tuy nắm rõ cách điều phối binh lực của Hoàn Huyền, nhưng đối với Tiều Tung của Ba Thục thì như thế nào? Người này có thể độc bá Ba Thục, nhất định là không đơn giản. Hơn nữa, xuất thân lai lịch của y lại rất thần bí. Tiều gia quật khởi chỉ trong mười năm thế mà đã quy tụ rất nhiều nhân tài cam tâm góp sức cho y, có thể thấy Tiều Tung không chỉ đơn giản là một thế gia đại tộc không thôi”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khố đáp: “Nàng nghĩ rằng ta đánh giá thấp Tiều Tung sao?”.

Nhậm Thanh Thị đáp: “Bang chủ đương nhiên không thể sơ sót rồi, nhưng nhất định là không có mối cảm thụ sâu sắc như ta. Tiều Noãn Ngọc có thể nói là đoạt lấy Hoàn Huyền từ trên tay ta một cách không nhân nhượng, cũng là vì đem tin tức Can Quy nuốt hận ở Kiến Khang truyền đến tai Hoàn Huyền. Do đó, có thể thấy nữ nhân này biết ứng biến rất nhanh chứ không chỉ có thủ đoạn lợi hại không thôi. Thử hỏi ả có lấy nửa điểm nào giống nữ nhân gia giáo hay không? Nếu như không phải Hoang nhân cố ý tiết lộ Tiều Noãn Ngọc định hành thích Cao Ngạn, hôm nay chỉ sợ bang chủ vẫn chưa có cảnh giác đối với Tiều gia đâu”.

Nhiếp Thiên Hoàn hiện thần sắc trầm tư, một lúc sau mới gật đầu nói: “Những lời của Nhậm hậu nói đều rất đúng”.

Nhậm Thanh Thị vô cùng sung sướng nói: “Bang chủ cuối cùng cũng nghe lọt tai!”.

Nhiếp Thiên Hoàn liếc mắt nhìn nàng, nhíu mày hỏi: “Nàng có cái nhìn như thế nào đối với Tiều gia?”.

Nhậm Thanh Thị than: “Tiền huynh khi còn tại thế cứ một mực lưu ý tình hình của phương Nam, đã tốn không ít công phu. Đương thời, thế lực của Mao gia so với Tiều gia lớn hơn nhiều, do đó bọn ta không hề lưu ý Tiều Tung cho lắm. Ai ngờ Tiều Tung chỉ cần một

đêm mà đã xoay ngược tình huống. Điều này cho thấy ngàn vạn lần không thể khinh thường Tiêu Tung, nếu không sẽ gặp lại tình cảnh của Mao gia”.

Nhiếp Thiên Hoàn nâng cao chung rượu dốc cạn.

Nhậm Thanh Thị im lặng nhìn y, chờ y hạ chén rượu xuống mới dịu giọng nói: “Huỳnh có nghe qua một người tên là Lý Thục Trang chưa?”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên đáp: “Đương nhiên là có nghe qua, ả là lão bản nương của Hoài Nguyệt lâu, chính là nhà cung ứng Ngũ Thạch tán chính ở Kiến Khang. Điều này khiến ả là nữ nhân giàu nhất của Kiến Khang”.

Nhậm Thanh Thị hơi nhướn mày, nhỏ nhẹ: “Vì sao ta lại nhắc đến ả chứ? Nhân vì tiền huynh và nàng ấy từng có đoạn ân tình, từ đó trở đi, bọn ta cứ nghĩ nàng ấy chỉ là một nữ nhân có chút tài cán, không ngờ ả lại có dã tâm đối với danh lợi quyền thế. Bất quá, ta giờ đã thay đổi suy nghĩ này rồi”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì có thể khiến nàng thay đổi cái nhìn của mình đối với ả vậy?”.

Nhậm Thanh Thị đáp: “Đương nhiên là có liên đến chuyện Can Quy mất mạng ở Hoài Nguyệt lâu. Không có tin tức tình báo chuẩn xác của Lý Thục Trang, Can Quy sao có thể nắm rõ chuyện Lưu Dụ đến Hoài Nguyệt lâu dự dạ yến chứ? Theo như ta đoán, Lý Thục Trang chưa chắc đã có giao tình trực tiếp với Can Quy, nhưng lại có quan hệ mật thiết với Tiêu gia”.

Nhiếp Thiên Hoàn sững người thốt: “Sự suy đoán này của nàng hữu dụng phi thường, quả là ta đã đánh giá thấp thực lực của Tiêu gia rồi”.

Y cười khổ tiếp: “Nghe nàng nói khiến cho lòng ta có chút bất định. Lâu rồi ta không có cái cảm giác nguy cơ bốn phía thế này. Nhậm hậu có gì khuyến cáo ta không?”.

Nhậm Thanh Thị buông gọn từng lời: “Nếu như ta là bang chủ, sẽ cự tuyệt xuất binh, tùy tiện tìm một nguyên cớ gì đó, ví dụ như chưa chuẩn bị đầy đủ, thỉnh Hoàn Huyền hoãn chuyện đánh Ân - Dương hai người khoảng nửa năm”.

Hai mắt của Nhiếp Thiên Hoàn sáng rực thần quang, nhìn trừng trừng Nhậm Thanh Thị. Nhậm Thanh Thị cúi đầu nói: “Những gì Thanh Thị muốn nói đã nói xong! Nhất thiết do bang chủ định đoạt”.

Nhiếp Thiên Hoàn im lặng không nói gì.

Nhậm Thanh Thị đứng dậy thi lễ, lên tiếng cáo lỗi, rời khỏi sương phòng.

Khi nàng đi rồi, Hác Trường Hanh tiến vào trong phòng, đến trước mặt y ngồi xuống, đưa mắt dò hỏi.

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Có chuyện gì không?".

Hác Trường Hanh đáp: "Dương Toàn Kỳ trúng kế rồi. Ta vừa tiếp được tin tức của Hoàn Huyền, thuyền đội của Dương Toàn Kỳ đã ly khai Tương Dương, kéo đến Giang Đô".

Nhiếp Thiên Hoàn kinh ngạc hỏi: "Dương Toàn Kỳ không biết rằng vừa rồi Giang Đô bị mưa dông liên tiếp, nhà cửa nông điền bị phá hoại trầm trọng, ảnh hưởng nặng đến mùa màng thu hoạch hay sao?".

Hác Trường Hanh cười ha hả đáp: "Nhất định là Ân Trọng Kham đã giấu Dương Toàn Kỳ về chuyện này. Lời nói dối đó đã bồi táng luôn Dương Toàn Kỳ. Cái gì là danh sĩ chứ, đồ cái thứ văn nhân co đầu rút cổ chẳng làm được gì".

Nhiếp Thiên Hoàn trầm ngâm một lúc, rồi cười khổ nói: "Trường Hanh! Người nghĩ giúp ta xem, nếu như ta không lý gì đến lời định ước với Hoàn Huyền, án binh bất động, thì sẽ có kết quả như thế nào?".

Hác Trường Hanh giật bắn người, giương mắt nhìn Nhiếp Thiên Hoàn, nhất thời không nói nên lời.

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêm mặt nói: "Ta hỏi thật đấy".

Hác Trường Hanh dụng tâm suy nghĩ một lúc, rồi đáp: "Trước hết chúng ta sẽ trở lại nguyên hình, từ đó không thể bước nửa bước ra Lương Hồ, mất đi địa bàn dọc sông mới lấy được. Nhưng Hoàn Huyền cũng khó có thể hoàn thành được mộng tưởng làm hoàng đế".

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu nói: "Người đã nói ra cái ta đang nghĩ trong lòng. Tình huống hiện thời của chúng ta chính là đang đi ngược dòng, nếu không tiến thì nhất định phải lui. Nói không chừng Đại Giang bang còn nhân cơ hội này góc đầu dậy nhờ được Hoang nhân hậu thuẫn".

Hác Trường Hanh hỏi: "Bang chủ không phải định làm như thế thật chứ?".

Nhiếp Thiên Hoàn than: "Chỉ là nghĩ thử thôi. Từ sau khi giết chết Giang Hải Lưu, chúng ta thực sự đã ngồi trên lưng hổ, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa, sẽ có ngày mây tan gió tạnh, trời trong trăng sáng".

Hác Trường Hanh quan tâm hỏi: "Bang chủ đang lo lắng điều gì? Có phải là nghe chuyện gì đó liên quan đến Hoàn Huyền không?".

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Nói ra thật đáng cười, ta đang lo lắng về một người mà ta không thể hiểu nổi, bởi vì không hiểu được ý, ta mới cảm thấy lo lắng như vậy. Còn Hoàn Huyền à! Vẫn chưa đáng để ta để vào mắt, nếu không sao ta lại dám phạm thượng cùng giành thịt với hổ đói chứ?".

Hác Trường Hanh không hiểu hỏi: "Vậy người khiến bang chủ sinh lòng lo lắng là thần thánh phương nào?".

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Đó chính là Tiều Tung, phụ thân của Tiều Noãn Ngọc".

Hác Trường Hanh thở hắt ra: "Thì ra là ý".

Nhiếp Thiên Hoàn cười khở: "Từ chuyện người căn bản không có phản ứng gì khi nghe về Tiều Tung, có thể thấy công phu che giấu tai mắt của ý giới đến cỡ nào. Nếu không phải Nhậm Thanh Thị đề tỉnh ta, ta cũng còn đang lạc trong cơn mộng. Bây giờ, nhất thiết mọi chuyện đều ý theo kế mà tiến hành, nhưng chúng ta không thể không để tâm đề phòng Hoàn Huyền và Tiều Tung, nếu không sẽ rơi vào cảnh tháo nước lật thuyền, gặp nhiều điều bất trắc".

Hác Trường Hanh gật đầu lĩnh mệnh.

Nhiếp Thiên Hoàn lại hỏi tiếp: "Thanh Nhã có động tĩnh gì không?".

Hác Trường Hanh cười đáp: "Muội ấy gần đây rất biết nghe lời, tâm tình cũng tốt, nhưng lại nhất mực ở trong biệt viện, ít khi ra ngoài".

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ nói: "Người cho người đi tìm nó đến gặp ta, ta có chuyện cần hỏi".

Hác Trường Hanh vâng mệnh đi ra.

- o O o -